

taget et Embede, hvis Løn var 5,200 Kr. Han vidste i Forvejen, hvad han gik ind til, og hvordan Lønnen var, og der er, saa vidt jeg ved, ingen, der har tvunget ham til at tage dette Embede; derfor har han intet som helst Krav paa dette Tillæg. Desuden mener jeg, at det let vil kunne have farlige Konsekvenser, og at det derfor vilde være rigtigt ikke paa nogen Maade at gaa ind paa dette Tillæg. Med Hensyn til Militærarbejderne maa jeg ogsaa fraraade at stemme for de dertil foreslaaede 2,857 Kr. 34 Ore. Saa vidt jeg ved, er det en For-glemmelse, hvori man gjorde sig skyldig, den Gang Forliget blev lavet, idet man ikke huskede paa at faa denne Post med, og jeg synes derfor, at man som Modstander af dette Forlig ikke kan stemme derfor, idet man derved ligesom kompletterer Forliget og derved paa en Maade indirekte anerkender, hvad der den Gang skete. Nu kan det siges, at det, der sker her, er en Tushandel. Man sælger noget og faar noget andet i Stedet. Men hvis det skal opfattes paa denne Maade, synes jeg, at det er en meget slet Forretning. Man faar 2,000 Kr. en Gang for alle, og derfor skal man aarlig give 3,657 Kr. 34 Ø. Det er fra et Forretningsstandpunkt en over-ordentlig slet Forretning, som man slet ikke skulde indlade sig paa. Nu kan man naturligvis sige, at det, at Fredsbureauet faar disse 2,000 Kr., er noget af stor Værdi, fordi Fredssagen derved bliver ligesom anerkendt. Det gør den efter min Mening slet ikke, thi Fredssagen faar disse 2,000 Kr. omtrent paa samme Maade som en besværlig Tigger, der overhænger en hvert Øjeblik, og som man giver en Skærv med de Ord: Nu kan Du have den, men kom saa aldrig tiere. Paa den Maade er det, Fredssagen bliver stillet ved denne Bevilling; det er ikke nogen Anerkendelse af en saa vigtig Sag, som Fredssagen er. Jeg havde derfor helst set, at det hele var gaaet ud, saaledes at der ikke var drevet den Tushandel, som slet er. Men under alle Omstændigheder finder jeg, at jeg ikke kan stemme for disse ny militære Krav, der ere stillede frem ved denne Beslutning, og vil derfor tilraade det høje Ting at stemme for mine Vædringsforslag.

Bertelsen (Hjørring Amts 5te Valg-kreds): Efter de Udtalelser, der fremkom ved 1ste Behandling af Finansloven, troede jeg ikke, det var blevet nødvendigt at tage Ordet under denne Finanslovsbehandling. (Afsky-delse af S. C. Christensen: „Det er det heller ikke!“). Ja, det ærede Medlem kan sige, at det er det heller ikke, saa meget han

vil, men det maa han overlade til mig. Det ærede Medlem, der kom med denne Af-sky-delse, fremhævede i sit Foredrag, at Spørgs-maalet om Bevilling af Beløb til Land-bruget vilde blive taget op til Forhandling. Inden jeg imidlertid kommer til nærmere at omtale dette og de Vædringsforslag, der ere stillede, samt hvad der er sagt i Betænkning-ten om Landbrugsbevillingerne, maa det være mig tilladt at fremkomme med en Ind-sigelse mod en Udtalelse fra den højterede Konseilspræsident under denne Sags 1ste Behandling. Den ærede Konseilspræsident oplastede det Spørgsmaal, om den Udtalelse fra den forrige Konseilspræsident, som gik ud paa, at han ikke vilde udstede provisoriske Finanslove, havde draget Nytte efter sig, og det besvarede den nuværende Konseilspræs-ident med et bestemt Nej, idet Rædsger-ningerne talte derimod. Maa jeg i den An-ledning modsiges denne Udtalelse, da den ikke er bleven bestemt modsagt, saa vidt jeg har læst i Rigsdagstidenden; thi det forholder sig ikke saaledes. De faktiske Rædsgerninger tale slet derimod, medmindre den skal for-stås saaledes, at det forrige Ministerium ikke naaede at faa en Finanslov ved-tagen af Rigsdagen. For dette Tings Vedkommende, som den ærede Konseilspræs-ident nærmest sigtede til, passer det ikke, thi i Kraft af denne Erklæring var det, man gik til at arbejde paa saavidt muligt at op-naa Overenskomst med dette Ministerium. Uagtet Landstinget holdt sig tilbage og ikke vilde deltage i Forhandlingerne i Fællesud-valget, lykkedes det dog i Kraft af denne Erklæring at enes med det afgaaende Mini-sterium om en Finanslov, idet man med Tryghed kunde gøre de Indrømmelser, man gjorde, uden at være under Pres af et Provisorium men under fuld Frihed, for at værne et grundlovstro Ministerium. Det er heller ikke vor Skyld, at dette Mini-sterium er gaaet sin Vej, og det er ikke noget, som vi ønskede fra vor Side. Efter-som Forholdet nu var blevet det, at man stod med en Finanslov, vedtagen af Folke-tinget og en anden, vedtagen af Landstinget, var der, hvis man hurtig og uden videre Forhandling vilde have en Finanslov, efter min Formening kun en Vej at gaa, og det var den at vedtage Finansloven med de Be-villinger, hvorom Folketing og Landsting vare blevne enige ved Finanslovens eneste Behandling, og det er ogsaa blevet erkendt fra den ærede Konseilspræsident, idet han udtalte, da han fremlagde det ny Finans-lovsforslag, at Beløbet til Militærarbejderne og Tillæget til Vædring af en Departements-chef var han villig til at frasælbe, hvis det